

ทุกองศา

ทุกองศา

Engineer
Cute Boy

JittiRain เขียน
kanapy ทา

everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Engineer Cute Boy

everY

ทดลองอ่าน

Engineer Cute Boy

JittiRain ธิยน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2740-0

ภาพประกอบ kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมโส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

พินพูน

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

การเดินทางอันแสนยาวนานของอาร์ค-อาร์ม, โยธา-กรรม และไฟฟ้า-ไวน์ อาจจะเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ไม่มีใครรู้ว่าปลายทางของพวกเขาจะเป็นอย่างไร แต่ตอนนี้พวกเขามีกันและกันก็น่าจะเพียงพอแล้ว

'Engineer Cute Boy' ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือตอนนี้ เป็นเล่มสุดท้ายของชุดที่ JittiRain เขียนขึ้นด้วยความใส่ใจและความรักในตัวเหล่าคิวต์บอยที่แสนวุ่นวายนี้เต็มเปี่ยม เราเชื่อมั่นว่าหากคุณสามารถเปิดอ่าน ความทรงจำเกี่ยวกับพวกเขาจากเรื่อง *วิศวกรรมประสาท* *วิศวกรรมโยธา* และ *วิศวะกับไฟฟ้า* จะหวนกลับมาทำให้คุณตกหลุมรักพวกเขาอีกครั้ง อย่างแน่นอน ถ้าจันเราเปิดหน้าถัดไป ไปพบกับพวกเขา กันเลยดีกว่าไหมคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟู้ชี่ยน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Special 1

ในวันที่อาร์คมุ่งมิ่ง

บอกเล่าเรื่องราวชีวิตอันแสนอัศจรรย์โดยอนล

(Rrrr -- Rrrr --)

"พีอาร์คคคคค"

(Rrrr -- Rrrr --)

"พีอาร์คนาฬิกาปลุก"

ผมมองเจ้าของเสียงยานคางนั้นด้วยความละเหยใจ นาฬิกาที่อยู่บนหัวมันยังชี้ถึงขนาดบอกให้ผมเป็นคนกตบิต ส่วนตัวเองยังคงนอนเมาซ์ตาเคี้ยวน้ำลายแฉะๆ ก่อนมุดหน้าลงผ้าห่มเพื่อหนีเสียงนำรำคาญที่ดังลั่นห้อง

เป็นหน้าที่ของผมที่ต้องเดินกลับมาอย่างเตี้ยง กตบิตเสียงนาฬิกาปลุกเสร็จก็เอื้อมมือดึงผ้าห่มผืนหนาลงเล็กน้อย ม่านสายตาเลยมองเห็นไออาร์มซึ่งหลับตาพริ้ม มุ่งมั่นกับการนอนโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง

"ตื่นได้แล้ว อย่างอแง มิ่งมีเรียนเช้า"

"อือ..." กายบางพลิกตัวไปอีกด้าน ปากรับคำแต่การกระทำตรงข้ามสุดๆ

"อาร์ม เตียวมิ่งกินข้าวไม่ทันนะ"

"ขออีกห้านาที" มันชอบต่อรองแบบนี้ประจำ เชื้อเถอะพอครบห้านาทีมันก็จะขอต่ออีก แล้วชีวิตก็จะวนอยู่ในลูปเดิมคือการไปเรียนสายและบ่นผมฉิบหายว่าทำไมไม่ยอมปลุก

"ลูก"

คราวนี้ผมไม่ยอมใจอ่อน จัดการรั้งแขนของคนี่เข่าขึ้น มันเลยรีบอ่อน
กลับมา

"สามนาที่ก็ได้้อ"

ลีลาฉิบหาย

ติดชอบสปอยล์มันเยอะไปหน่อยถึงเป็นอย่างที่เห็น สุดท้ายผมจึงได้แต่นั่งรอ
มองดูหน้าจอนาฬิกาดิจิตอลไปพลางๆ จนกว่าจะครบสามนาที่ตามคำขอ

ดูเหมือนยังไม่รู้ตัวว่าตอนเข้ามีดผลอกอวีรกรรมสุดแสบเอาไว้ ไม่นั่นใจว่า
อาร์มมันจะเมอเพื่อฝันเกี่ยวกับอะไรก็ได้ใช้ตีนถีบผมตกเตียงจนหลังเกือบตะ

"ครบสามนาที่ละอาร์ม เดี่ยวๆไปทำงานสาย"

"ซีโกง เอาที่ไหนมาสามนาที่..."

"นับหนึ่งถึงสาม ถ้ามึงไม่ลุกงั้นวันนี้ไปมหา'ลัยเองนะ" ใ้ก่อนได้ผ้าห่ม
ยังคงเงิบ ผมจึงเริ่มนับถอยหลัง "หนึ่ง...สอง สาม!"

"ตื่นแล้วคร้าบบบบ"

สิ้นสุดการนับไม่ทันไรคนตรงหน้าก็กระเด็นตัวขึ้นมาแม้มดวงตาทั้งสองข้าง
จะยังปิดอยู่ หน้าแม่งยับฉิบหาย ผมเฝ้ายุ่งเหยิง เอาแต่นั่งมึนๆ เกาแก้มไปมา
ไม่ต่างจากเด็กที่ตัวเองก็เรียนตั้งปีสี่แล้ว

เทอมหน้าต้องออกไปฝึกงาน ผมเลยเป็นห่วงอย่างหนัก กลัวว่ามันจะ
ก่อวีรกรรมหรือสร้างเรื่องปวดหัวเพิ่มอีก คิดแล้วก็ทั้งเครียดทั้งขำ เพราะความ
มีชีวิตชีวาปนความประสาทแดกของนายอนณ ต่อให้เป็นใครก็ไม่มีทางเหมือน

"นี่ตื่นแล้วไซ้มี๊ ลืมตาหน่อยสิ"

"ตื่นแล้วว"

"ดื้อจังวะ มาอาบน้ำแปรงฟันเร็วเข้า"

"ได้ครับลูกพี่" เจ้าตัวรับคำ ก่อนค่อยๆ คลานลงจากเตียงอย่างเชื่องช้า
ที่บอกว่าคลานคือมันทำอย่างนั้นจริงๆ ด้วยการไถตัวเองไปตามพื้น หาก
ใครเห็นเข้าคงอยากโยนมันไปได้ตรงห้องน้ำให้จบๆ ทว่าผมเคยทำอย่างนั้นแล้ว
นับวันเลยยังได้ใจไม่ยอมขยับตัวอีก จะรอแต่ให้อุ้มอย่างเดียว

หนักนะเว้ยไม่ใช่ไม่หนัก

ฉะนั้นปล่อยให้มันต่อสู้กับความว่างงุนด้วยตัวเองนั่นแหละดีที่สุด ส่วนผมย้ายมายังครัว เตรียมอาหารเข้าง่าย ๆ รออีกฝ่ายเฉกเช่นทุกวัน

ตั้งแต่เริ่มต้นทำงานหลายอย่างในชีวิตก็เปลี่ยนไป ผมกับอาร์มต้องปรับตัวค่อนข้างมากเพราะสังคมของเรากำลังต่างกัน แตกต่างกันไป ทว่ามันก็ได้เป็นปัญหานานวันจึงเริ่มเคยชิน รู้ตัวอีกทีผมก็ทำงานมาได้สองปีแล้ว ส่วนไอ้อาร์มก็ใกล้ออกฝึกงานแล้วเช่นกัน

ชีวิตในช่วงมหา'ลัยมักมีเรื่องเครียดแบบเด็กมหา'ลัย แต่ถ้าเรียนจบเมื่อไหร่ก็เริ่มเป็นกังวลว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิตต่อ คิดแล้วภาวนาอดีตแด่แม่งไหลย้อนกลับมาเลยอะ ตอนเพื่อนมันทยอยมีงานทำไปที่ละคน บางคนถูกจองตัวตั้งแต่เรียนยังไม่จบ ส่วนกูนั้นอินดี...

ออกามีโมเมนต์ออกไปรู้จักกับโลกกว้าง เลยคลานเข้าไปหาพ่อแล้วบอกกับเขาว่าอยากออกไปใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยสักปี เรียนรู้ที่จะเติบโต และตามหาความหมายของการเป็นมนุษย์ ตอนนั้นหัวใจมันเปี่ยมล้นมากเพราะพ่อส่งยิ้มมาให้ ลูบหัวเบาๆ ก่อนตอบเสียงแผ่วแต่กลับฝังลึกลงไปในสมอง

'อย่ามาเยอะ มึงตื่นมามองโลกความเป็นจริงแล้วไปหางานทำซะไอ้ลูกเวร'

นั่นแหละคราบรสชาติของชีวิต โตแล้วพ่อไม่ให้เงิน ต้องดิ้นรนที่จะดูแลตัวเอง รวมถึงคนรอบข้าง เวลาผ่านไปแป๊บๆ ผมก็ได้ค้นพบว่าความมุ่งหวังในตอนแรกทยอยล้มสำเร็จไปที่ละขั้นแล้ว

เสียงกุกกักดังมาจากด้านใน ไอ้อาร์มอาบน้ำเร็วยิ่งกว่าเดอะแฟลช ความจริงมันแค่อาบน้ำเพื่อให้รู้ว่าอาบน้ำเท่านั้น หากถามหาความสะอาดคงตอบได้อย่างเดียวว่าไม่มี และไม่นานมันก็เดินออกมาด้านนอกในชุดนิสิตหลดลู่ย

เนกไทไม่เคยใส่ ชายเสื้อไม่เคยเอาyardกางเกง รองเท้ามีเยอะแต่ก็มักหยิบคู่เดิมๆ มาสวมเสมอ มันบอกรองเท้าผ้าใบนะยังเ็น่าเท่าไรหรือยิ่งคุณ แม่... เหมือนกูเมื่อก่อนฉิบหาย เพราะอาร์ม อนาคตคือภาพสะท้อนของไอ้อาร์ค อนาคตคนในอดีตนี่เอง

"อาบน้ำเสร็จแล้วครับ" โอเค หน้าตาดูสดชื่นกว่าตอนคลานลงจากเตียง ประมาณยี่สิบเปอร์เซ็นต์

"อาบเร็วไปมัย หานาที่ก็ไม่ถึง"

"ระดับนี้แล้ว ใครเขาอาบน้ำนานกัน"

"นั่นมานั่ง" ผมตบพนักเก้าอี้เบาๆ "ให้อารมณ์เลยทำตากลูกวาวปริมาณนี้ ประจำที่พร้อมกับพูดจ้อไม่หยุด

"ว่า อาหารเช้าวันนี้คือซีเรียลรูปดาวกับนมสดรอเบอร์รี่ เบื่อนิดหน่อย แต่ก็ต้องประทังชีวิตกันไป กวนตีนจัดๆ จำได้ว่าเมื่อวานมันยังบอกอยากกิน ซีเรียลกับนมอยู่เลย

"พูดมาก อยากกินของอร่อยไม่ทำเองละ"

"โหยพี่ อย่ามาดูถูกกัน เมื่อวานกูทำเตรียมมาให้พี่แล้วหะ"

"แล้วทำไมกูไม่ได้กิน"

"ก็กูทำใส่ปะ แล้วแบบ...มันหิวกะทันหันอะ กูเลยแตกเองเรียบเลย"

"สมกับเป็นมึง"

ทุกประโยคที่พูดมาไม่ใช่เรื่องล้อเล่น มันจริงทุกอย่าง อยากกินฝีมือของอนตต้องอธิษฐานเอาเท่านั้น ขอแค่ระหว่างทำอย่าให้เจ้าตัวได้หิว ไม่งั้นอาจไม่เหลืออะไรส่งมาถึงปากเพราะย้ายไปลงกระเพาะมันหมด

"ไม่เป็นไร อย่าเสียใจนะ" อารมณ์ทำหน้าหงอยพลางตักซีเรียลใส่ปากไปพร้อมกัน ผมเลยทิ้งตัวลงนั่งอีกฝั่งเพื่อโต้เถียงต่อ

"ได้บอกเธอว่าเสียใจ"

"โธ่พี่อาร์ค เย็นนี้กูพยายามใหม่ สัญญาว่าจะทำไข่เจียวอย่างสุดฝีมือ"

"กตสิ่งแพอๆ เอะะ ไม่อยากลำบากมึง" อีกนัยหนึ่งก็คืออย่าหาทำไว้ย กูยังไม่อยากฝืนร่างกายตัวเอง คราวก่อนซัดผงซุสใส่ปะเยอะ อาหารอร่อย แต่อาการคอแห้งกระหายน้ำตลอดเวลานี้แหละที่เป็นปัญหา ขนาดยกกระดกดื่มเป็นแกลลอนยังไม่ดีขึ้นเลย

"พี่ไม่ทำให้กูลำบากหรอก เดี่ยวทำให้นะ"

"อือ" พักหน้ายอมอย่างจำนนไปแหละ ซี้เกียจจั้น "แล้ววันนี้อยากได้อะไร"

เป็นพิเศษมั๊ย กลับจากที่ทำงานจะแวะซื้อให้"

"ว้าววว" มันทำหน้าตื่นเต็นอย่างโอเวอร์ "ขอ Patek Philippe* คร้าบ"

"Patek ฟ่อง!"

"หุๆ รับไม่ได้กับคนหยาบคาย" ตามก๊วยงว่ารับได้กับคนชอบเพื่อ
ตอนกลางวันหรือเปล่า

นับเป็นภาพอันแสนชินตาไปแล้วที่ผมกับอาร์มจะนั่งกินข้าวด้วยกัน
ในตอนเช้า กวนตั้นใส่กัน จากนั้นก็แยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเอง กระทั่ง
ในหัวเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ออกเรื่องหนึ่งกับมัน

"เอออาร์ม ตอนดึกๆ กูไม่อยู่นะ มีนัดกับเพื่อนสมัยเรียนที่บังอรฯ"

ผมไม่รู้แฟนคนอื่นเป็นแบบไหน อนุญาตมั๊ย แต่ถ้าเป็นเรื่องเพื่อน งาน
หรือครอบครัว อาร์มไม่เคยขัดหรือห้ามอะไรผมเลย

"คนแก่ของเรามมาถึงจุดนี้แล้วเหอเนี่ย นัดเจอกันเพื่อย้อนความหลัง
วันวานยังหวานอยู่จ้ะ"

"มึงคงไม่อยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุข มึงคงอยากร้องไห้"

"พี่ไม่ทำกุหรือก ไม่ดี พี่ทำอะไรกูไม่ได้มากกว่า ฮ่าๆ"

เรียนปีสี่แล้วนิสัยมันแหม่งไม่ต่างจากตอนเรียนปีหนึ่งสักนิด กวนตั้น
ชอบหาเรื่องวอนสันชาวบ้านเขาไปทั่ว แต่ขณะเดียวกันความสดใสที่ค่อยๆ
หายไปในวันวัยที่เติบโตสำหรับคนอื่นกลับไม่มีผลกับมันสักนิด

อาร์มก็ยังเป็นอาร์ม เติบโตในแบบของมัน ส่วนผมก็เริ่มเรียนรู้ในแบบของ
ตัวเองเช่นกัน ทว่าปฏิเสธไม่ได้เลยว่าที่เรายังคงเป็นเราอยู่ทุกวันนี้ล้วนเกิดจาก
การหล่อหลอมของคนรอบข้าง

"พี่อาร์ค กูก็ลืมบอกไปเหมือนกัน คินนี่กูไปเที่ยวผับกับเพื่อนนะ"
ลืมไปซะสนิท คินวันศุกร์บ้านเทิงไอ้ตัวแสบเขาละ

"แถวไหน" ผมถามกลับ

"ทองหล่อ"

"ไปกับแซนดี้ไปปะ"

* Patek Philippe คือแบรนด์นาฬิกาสุดหรูจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์

"ไม่พลาด"

"ให้ไปส่งมั๊ย"

"ไม่ต้องครับ"

"ให้ไปรับมั๊ย"

"ก็ไม่ต้องอีกนั่นแหละ แต่ถ้าเพื่อนมาส่งไม่ไหวจะเรียกแกร็บมาเอง พี่ก็เหมือนกันนะ เมาแล้วห้ามขับ"

"กะไม่เอารถไปแต่แรกอยู่ละ มึงนั่นแหละดูแลตัวเองด้วย"

"ดูแลอยู่แล้ว"

หลังถูกตำราวจับตรวจแอลกอฮอล์สมัยเรียนในครั้งนั้น ผมก็ไม่กล้าเมาแล้วขับอีกเลย เซ็ด อีกอย่างกลัวอาร์มต้องลำบากมาประกันตัวด้วย ภาพเดิมๆ ยังติดตาตรามาร้องให้อยู่ยาวนานกว่าจะสงบ

ยิ่งคืนนี้มาเจอเพื่อนเก่าที่ปกติมักหาเวลามาเจอกันเดือนละครั้ง ถึงไม่ได้ห่างหายไปนานหรืออยู่ไกลสุดขอบโลก ผมก็ยังคิดถึงพวกมันอยู่ติดนั้นคงไม่พลาดจัดเต็มเรื่องแอลกอฮอล์ชนิดที่ว่าไม่เมาเป็นหมาไม่เลิกแน่ๆ

"พี่ขอนมเพิ่มครับ" เคลียร์เรื่องภารกิจในคืนนี้เรียบร้อยไอ้อาร์มก็กระดิกนิ้วระรัว เห็นแล้วหมั่นไส้อยากไล่ให้ไปหยิบเอง แต่ไม่รู้ทำไมสุดท้ายถึงห้ามใจตัวเองไม่ให้หลงเอยที่สองขาลุกขึ้น เดินไปหยิบนมกล่องใหญ่กลับมายื่นให้อย่างเอาใจ

"เอาไป"

"พี่น่ารักอะ นมก็อร่อยมากด้วย เชื้อหรือยังครวก่อนที่กูบอกให้พี่ซื้อ ยี่ห้อนี้จะ โคตรคุ้มเลย" พุดไปก็ยี้ดอกพรววดในตัวเอง แต่อาร์มมันคงลืมไปอย่าง...

"กูเป็นคนเลือก มึงอย่ามาเคลม"

"จำได้ด้วยวะ พลาดละๆ"

พูดจบก็ก้มหน้าก้มตาจ้วงซีเรียลผสมนมใส่ปากต่อ ผมได้แต่มองภาพนั้นอยู่นาน รู้สึกอึดใจอย่างน่าประหลาด

"แตกเยอะ" ความจริงอยากบอกว่าทำไมกินได้น่ารักจังวะ ทว่าประโยคที่พ่นออกมากลับเป็นอีกเรื่อง

"แล้วรักปะละ"

"รักคาญ"

"อันแน่ ไอ้คนปากไม่ตรงกับใจ คิกๆ"

รู้ใจกูจัง แต่ผมเลือกไม่พูดนอกจากเอื้อมมือไปขยี้หัวอีกฝ่าย ก่อนก้มหน้าก้มตากินอาหารเข้าด้วยกัน เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็ถึงคราวขับรถมุ่งหน้าไปยังมหา'ลัย

วันไหนอาร์มมีเรียนเช้ามันจะติดรถผมมาด้วย วันนี้ก็เช่นกัน

"ไปเรียนแล้ว ขอขอบคุณที่มาส่งครับคุณอนณ" รถจอดเทียบฟุตปาธหน้าตึกคณะ ทันทีที่ไอ้อาร์มหยิบสัมภาระพะรุงพะรังขึ้นมาถือ ผมจึงเอ่ยลาเหมือนทุกวัน

"ตั้งใจเรียนล่ะคุณอนณ"

"อะแน่นอน พี่ยื่นหน้ามาหน่อย" ใบหน้าขาวแจ่มด้วยรอยยิ้มราวกับต้องการกลั่นแกล้ง เมื่อเห็นว่าผมยังไม่ยอมขยับมันก็เปิดปากพูดต่อ "กูจิบหน้าผากพี่ไม่ถึง"

"ทำตัวเป็นเด็ก"

"ว่าไม่ได้ ใจมันรัก"

ให้ทายผมต้องทำไง แน่นอนระดับไอ้อาร์คแล้ว เลื่อนหน้าไปใกล้ๆ ให้แฟนจิบลิซจะได้ไม่มีปัญหา

ความนุ่มหยุ่นของริมฝีปากที่แตะหน้าผากบางเบาผละออกอย่างรวดเร็ว ภายบางเปิดประตูเดินลงจากรถ ทว่าก่อนไปก็ไม่วายโน้มหน้าลงมาบอکت่อ

"ตั้งใจทำงานนะ แล้วเจอกันที่ห้องครั้บ"

"อือ"

เจ้าตัวปิดประตูรถแล้วโบกมือให้ไหวๆ ในจังหวะที่รถเคลื่อนตัวห่างออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ ในสายตาของผมยังคงมองเห็นเขาผ่านทางกระจกมองหลังอยู่เลย เราไม่เคยหวาน แต่ทุกวันที่อยู่ด้วยกันก็พยายามใส่ใจกันมากๆ

อาจไม่เหมือนคู่อื่น บทสนทนาบนโต๊ะอาหารหรือขณะขับรถอาจมีสาระเพียงน้อยนิด มีเรื่องบ่าบอซะเยอะ แต่ผมก็มีความสุขดี...

มีความสุขที่ตื่นมาแล้วได้เห็นเขาเป็นคนแรก
มีความสุขที่มีเขาเป็นแรงผลักดันให้อยากทำอะไรต่างๆ มากมาย
และนั่นคือความฝันของผมที่จะสร้างทุกอย่างไปด้วยกันกับคนคนนี้
คนที่มิซึ่ออกเสียงเหมือนกับผม ทว่าความหมายกลับต่างกันคนละโลก
...คนอย่างอนณ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/2NROzNL>